

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ

ΕΚΦΩΡΑΞΗ

**ΕΚΤΑΚΤΗ
ΕΚΔΟΣΗ**

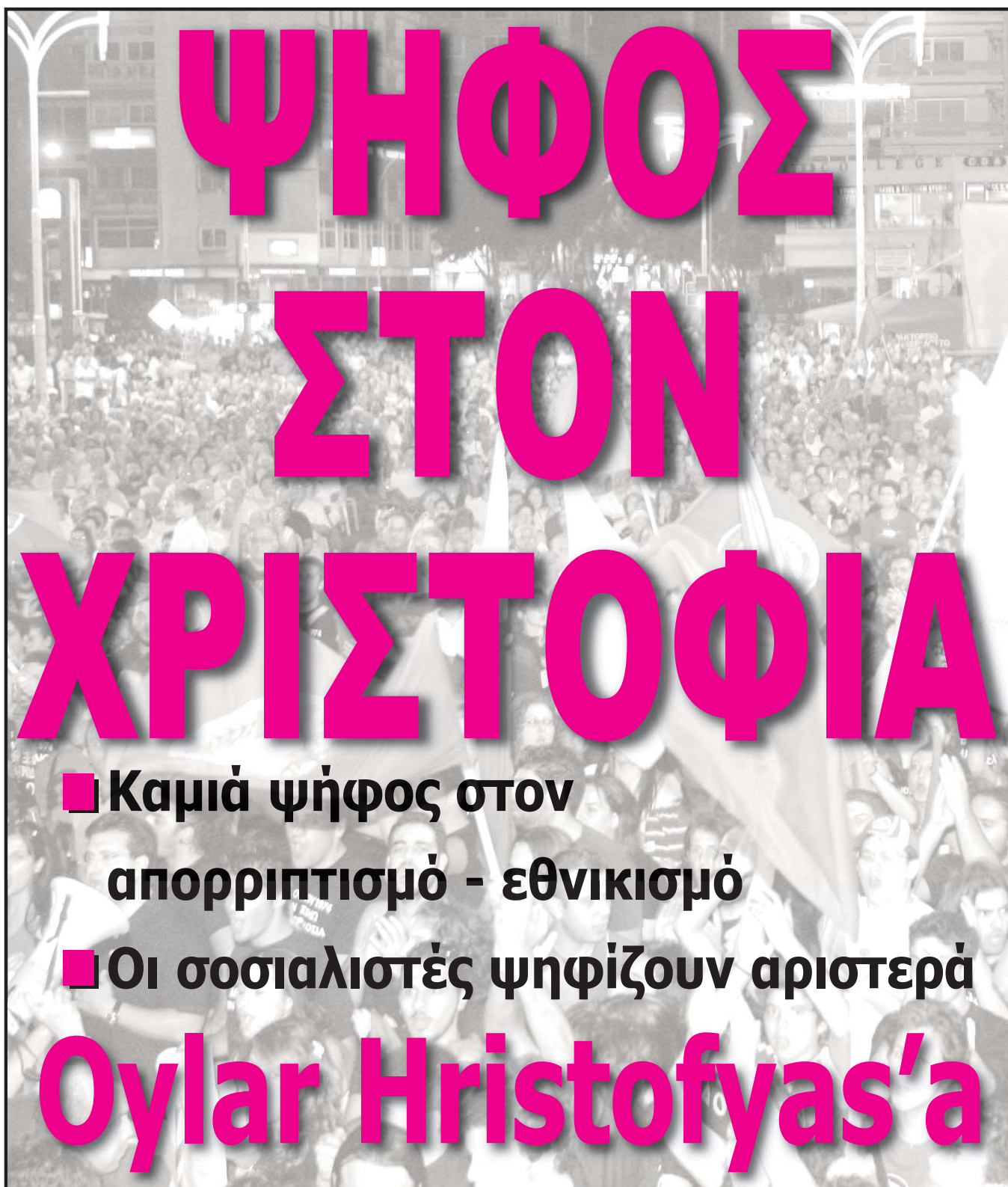
ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΗΣ ΠΤΕΡΥΓΑΣ

ΓΕΝΑΡΗΣ 2008

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 260

ΤΙΜΗ € 1

ΤΙΜΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗΣ € 2

**ΨΗΦΟΣ
ΣΤΟΝ
ΧΡΙΣΤΟΦΙΑ**

- Καμιά ψήφος στον απορριπτισμό - εθνικισμό
- Οι σοσιαλιστές ψηφίζουν αριστερά

Oylar Hristofyas'a

Η αριστερή απάντηση στο νεοφιλελευθερισμό

Χωρίς ακόμα να είναι μετρήσιμο το βάθος, η ύφεση χτυπά την πόρτα της αμερικάνικης οικονομίας. Οι προβλέψεις που από το καλοκαίρι προειδοποιούσαν για αυτό το ενδεχόμενο φαίνεται να επαληθεύονται, και η αμερικάνικη οικονομία που αποτελεί την ατμομηχανή της παγκόσμιας, χάνει τον ατμό της.

Την ίδια ώρα, η εποχή του νεοφιλελευθερισμού, που ξεκίνησε με τη Θάτσερ και τον Ρέιγκαν πριν περίπου δύομιση δεκαετίες και επικράτησε σαν μια νέα θρησκεία, φτάνει και αυτή στο τέλος της μέσα από μεγάλες οικονομικές καταστροφές σε μια σειρά υποανάπτυκτες χώρες και επικείμενες καταστροφές στον αναπτυσσόμενο κόσμο.

Από αμέτρητους χώρους, από τους κόλπους της ακαδημαϊκής κοινότητας σε μια σειρά χώρες, των δημοσιογράφων, των επιχειρηματιών, μέχρι και της Παγκόσμιας Τράπεζας (ο βραβευμένος με Νόμπελ οικονομικών το 2001, Joseph Stiglitz) βγαίνει κραυγή απόγνωσης μπροστά στο σκηνικό που έχει στηθεί.

Ζούμε σε μια εποχή όπου η αλληλεξάρτηση των οικονομιών έχει πάρει πρωτοφανείς διαστάσεις. Αυτό αποδεικνύεται κάθε φορά που μια τοπική κρίση απειλεί άμεσα να πάρει παγκόσμιο χαρακτήρα, αυτό ήταν το κύριο μήνυμα της κατάρρευσης των οικονομιών στη νοτιοανατολική Ασία το 1998. Αυτή η πραγματικότητα γίνεται ακόμα πιο συντριπτική όταν οικονομικές αναταράξεις έχουν αφετηρία χώρες με βαρύνουσα θέση στον παγκόσμιο οικονομικό χάρτη, και ακόμα περισσότερο όταν η αφετηρία είναι οι ίδιες οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, όπως ακριβώς συμβαίνει αυτή την στιγμή.

Μέσα σε αυτό το παγκόσμιο σκηνικό, που κάνει ακόμα πιο δύσκολο η γεωγραφική θέση της Κύπρου που εφάπτεται της Μέσης Ανατολής όπου οι ανταγωνισμοί και οι εντάσεις είναι ίσως μοναδικές στον πλανήτη, διεκδικεί για πρώτη φορά στην ιστορία του εξουσία ο κατ' εξοχήν εκπρόσωπος της εργατικής τάξης, το ΑΚΕΛ.

Μαζί με την προσπάθεια για επανασύνδεση με το τουρκοκυπριακό κίνημα και αποτροπή της διχοτόμησης που σήμερα φαίνεται να είναι το επικρατέστερο σενάριο, το κίνημα, με μπροστάρη τα στελέχη της Αριστεράς και την οργανωμένη βάση του ΑΚΕΛ, θα κληθεί επανειλημμένα να αγωνιστεί ενάντια σε αυτό που έχει καθιερωθεί σαν ο διδυμος εφιάλτης των εργαζομένων σε όλες τις χώρες. Η ανεργία και η ακριβεία θα πρέπει να μείνουν έξω από την κυπριακή κοινωνία με τον πιο αποφασιστικό τρόπο. Αυτό θα είναι καίριο καθή-

κον μιας διακυβέρνησης της Αριστεράς.

Στο όνομα της 'ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης' την οποία ταυτίζουν με 'υψηλά ιδανικά', οι μεγάλες επιχειρήσεις με τη βοήθεια όλων σχεδόν των πολιτικών δυνάμεων της Ευρώπης, προσπαθούν πάνω σε μια οργανωμένη και συστηματική βάση να χτυπήσουν το κίνημα και να αφαιρέσουν κεκτημένα από τους εργαζόμενους. Πιο πρόσφατο

Δημήτρη Χριστόφια για διακυβέρνηση με ανθρώπινο πρόσωπο και η δέσμευση για κεντροαριστερή πολιτική αδυνατούν να δώσουν απαντήσεις στα σημαντικά ζητήματα που θα βάλει στην ημερήσια ατζέντα η περίοδος που ανοίγεται.

Κεντροαριστερή ή κεντροδεξιά πολιτική δεν έχουν τίποτα να κάνουν με επιτυχημένη πορεία οικονομικής ανάπτυξης μέσα σε καπιταλιστικές συνθήκες. Έχουν

χαρακτηριστικό παράδειγμα η επίθεση Σαρκοζι άμεσα μετά την εκλογή του, που συνάντησε όμως μια αποφασιστική αντίδραση.

Κατηγορείται σήμερα το ΑΚΕΛ για ευρωσκεπτικισμό από αυτούς που αποκρύβουν από τις μάξεις ότι πέρα από το ψηλότερο επίπεδο πολιτισμού της Ευρώπης, που και αυτό είναι αποτέλεσμα μακροχρόνιων μαχών του κινήματος, υπάρχει και η Ευρώπη όπου λίγο περισσότερο από δυο δεκάδες χρηματοπιστωτικοί οργανισμοί, εντελώς ανεξέλεγκτοι, καθορίζουν με τις κερδοσκοπικές τους κινήσεις από τον ένα τομέα στον άλλο, από τη μια χώρα στην άλλη, πόσοι εργαζόμενοι θα έχουν το δικαίωμα στην εργασία, πόσοι θα είναι άνεργοι, και γενικά ποιο θα είναι το βιοτικό τους επίπεδο. Αποκρύβουν το γεγονός ότι για πρώτη φορά στην ιστορία το χρήμα έχει ξεφύγει από τον κρατικό έλεγχο και βρίσκεται στην απόλυτη δικαιοδοσία ιδιωτικών τραπεζών και χρηματοπιστωτικών οργανισμών που «δεν αναγνωρίζουν εθνικά σύνορα, δεν συμμορφώνονται με κανένα κανονισμό, δεν δέχονται κανένα νόμο εκτός το νόμο της δύναμης του χρήματος και επιβάλλουν σκληρή δικαιοσύνη ενάντια σε αυτούς που παραβιάζουν τους νόμους της αγοράς».

Το ζήτημα της ακριβείας και της ανεργίας θα είναι με διαφορά οι πιο καθαριστικοί δείκτες της επιτυχίας ή αποτυχίας μιας κυβέρνησης ΑΚΕΛ που θα διασυνθεί αν αποτύχει σε αυτούς τους δυο τομείς. Η προεκλογική θέση του

μόνο να κάνουν με το μερίδιο του εθνικού πλούτου που θα καταλήγει στις τσέπες των εργαζομένων. Σε συνθήκες οικονομικής συρρίκνωσης, μια κεντροαριστερή πολιτική όχι μόνο δεν θα μπορεί να δώσει καμιά απάντηση στη μείωση των επενδύσεων, των θέσεων εργασίας και την αύξηση της ανεργίας, αλλά αντίθετα, ειδικά στη σημερινή εποχή, συντείνει στη 'μετανάστευση' του κεφαλαίου σε χώρες με περισσότερα κίνητρα.

Όταν, ακολουθώντας την πορεία της παγκόσμιας οικονομίας, η κυπριακή κοινωνία αρχίσει να βιώνει αυτό που είναι η πραγματικότητα για τη συντριπτική πλειοψηφία των ανθρώπων του πλανήτη, ανεργία και φτώχεια, τότε μόνο μια πολιτική που θα δίνει στην κυβέρνηση τη δυνατότητα να ελέγξει τις επενδύσεις και την παραγωγική δραστηριότητα μπορεί να δώσει απαντήσεις. Μια τέτοια πολιτική θα πρέπει να έχει στο στόχαστρο κύρια τον έλεγχο του τραπεζικού συστήματος και των μεγάλων επιχειρήσεων μέσα από κρατικοποιήσεις και εργατικό έλεγχο. Το τραπεζικό απόρρητο και το εμπορικό μυστικό πρέπει να καταργηθούν άμεσα, αφού στο όνομα της προστασίας του ανταγωνισμού δημιουργούν τις προϋποθέσεις για κάθε είδους 'σκοτεινές' πράξεις από άμεσους των επιχειρήσεων σε βάρος των εργαζομένων και καθιστούν εντελώς αδύνατη την πάταξη της φοροδιαφυγής και φοροαπαλλαγής που τόσο υποκριτικά έχουν στο πρόγραμμά τους όλες οι δεξιές κυβερνήσεις.

Αυτό το καθήκον μιας αριστερής διακυβέρνησης στην Κύπρο φαντάζει πιάνιο, ειδικά στη σημερινή εποχή όπου η φιλελευθεροποίηση των αγορών επιτρέπει στο κεφάλαιο να κινείται από τη μια χώρα στην άλλη μέσα σε χρονικό διάστημα δευτερολέπτων, δημιουργώντας χάος στις εθνικές οικονομίες, σπρώχνοντας στην κατάρρευση της αξίας εθνικών νομισμάτων όπως έγινε στη γειτονική μας Τουρκία το 2001, όταν μέσα σε μια εβδομάδα η τούρκικη λίρα έχασε το ένα τρίτο της αξίας της.

Μια διακυβέρνηση Δημήτρη Χριστόφια θα σαμποτάρεται στο βαθμό που πραγματικά προχωρεί σε ουσιαστικές κοινωνικές παρεχές, που τόσο έχουν ανάγκη μια σειρά κοινωνικά στρώματα όπως για παράδειγμα οι συνταξιούχοι, και στον βαθμό που στην προοπτική μιας οικονομικής ύφεσης σταθεί με το μέρος των εργαζομένων. Και σε αυτό ακριβώς το σημείο είναι που η Ευρωπαϊκή Ένωση αποκτά την τεράστια σημασία, που προσπαθούν να της προσδώσουν σε ένα σωρό άλλους τομείς. Τα δεκάδες και εκατοντάδες εκατομμύρια εργαζομένων της Ευρώπης είναι οι φυσικοί σύμμαχοι του κυπριακού εργατικού κινήματος και προς αυτή την κατεύθυνση πρέπει να στραφεί η κυβέρνηση της Αριστεράς με τον πιο αποφασιστικό τρόπο. Οι στόχοι μιας αριστερής διακυβέρνησης στη μικρή Κύπρο που φαντάζουν χίμαιρες, μετατρέπονται σε μια καθ' όλα ρεαλιστική προοπτική αν μετατραπούν σε στόχους του ευρωπαϊκού κινήματος.

Ο σταλινισμός είναι νεκρός, θαμμένος κάτω από αμέτρητα εγκλήματα και αδιέξοδη πολιτική. Στα αχνάρια του τώρα βρίσκεται και ο νεοφιλελευθερισμός της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης μέσα από διάπραξη οικονομικών εγκλημάτων αφάνταστα μεγαλύτερου μεγέθους. Η δικτατορία του μεγάλου κεφαλαίου των χρηματοπιστωτικών κολοσσών είναι αυτό που θα πρέπει να αντιμετωπίσει το κίνημα με τον πιο αποφασιστικό τρόπο, είναι η κύρια προϋπόθεση για να υπάρχει προοπτική επιβίωσης για εκατομμύρια ανθρώπους στην Ευρωπαϊκή Ένωση του 21ου αιώνα αλλά και για τα δισεκατομμύρια των απόκληρων παγκόσμια. Ένα δημοκρατικό και ανθοφόρο μέλλον μπορεί να γίνει πραγματικότητα μόνο με τη συντριβή της δικτατορίας που το μεγάλο χρηματικό κεφάλαιο έχει επιβάλει σε κάθε πτυχή της ανθρώπινης ύπαρξης.

Ιστορικής σημασίας η εκλογή Χριστόφια

Οι προσεχείς προεδρικές εκλογές είναι ίσως οι πιο ιστορικές και κρίσιμες από την ύπαρξη της Κυπριακής Δημοκρατίας. Αυτές οι εκλογές πιθανόν να καθορίσουν σημαντικά την πορεία της Κύπρου για το άμεσο και μακρινό μέλλον. Για πρώτη φορά στην ιστορία της Κυπριακής Δημοκρατίας η Αριστερά διεκδικεί την κυβέρνηση με δικό της υποψήφιο και με αξιώσεις για την κατάκτησή της.

Από το 1960 με την ανεξαρτησία και για 47 ολόκληρα χρόνια η Κύπρος κυβερνάται από δεξιές κυβερνήσεις με ή χωρίς τη στήριξη της Αριστεράς. Όλα αυτά τα χρόνια βιώσαμε τις δικονομικές συγκρούσεις, την ΕΟΚΑ Β', το πραξικόπημα και τον πόλεμο του '74, τον ξεριζωμό και διαχωρισμό των δύο κοινοτήτων όπου η ύπαρξη του καθεστώτος του Ντενκτάς, έχοντας τη στήριξη από τα τουρκικά στρατεύματα διατηρούσε τη σκληρή πράσινη γραμμή και σαν σύνορο αντιπαράθεσης, Για 47 ολόκληρα χρόνια η κυπριακή κοινωνία υποφέρει από τις συνέπειες του εθνικού ζητήματος και οι εργαζόμενοι επιπλέον φορτώθηκαν ξανά και ξανά τα οικονομικά βάρη από αυτές τις συνέπειες.

Η εξέγερση των Τουρκοκυπρίων του 2002-3 και η απομάκρυνση του Ντενκτάς μαζί με το άνοιγμα των οδοφραγμάτων και το σπάσιμο των συνόρων, έφερε για πρώτη φορά μετά το '74 τη λύση του Κυπριακού και την επανένωση των δύο κοινοτήτων κοντά όσο ποτέ προηγουμένως. Η αλλαγή του σκηνικού στην Τουρκία με τον Ερντογάν να ηγείται της κοινωνίας και τους στρατιωτικούς να στριμύχωνται όλο και πιο πολύ στο περιθώριο, έκανε τη λύση ορατή, με ένα παράθυρο να ανοίγει προς το μέλλον για ολόκληρη την περιοχή.

Αυτή η τρομαχτικά ευνοϊκή συγκυρία για λύση-επανένωση και επούλωση των πληγών που άφησε το '74, έμεινε ανεκμετάλλευτη από την ελληνοκυπριακή πλευρά, όχι γιατί δεν ανταποκρίθηκαν οι μάζες στο κάλεσμα των Τουρκοκυπρίων -οι σκληρές φιλίες και αδελφосύνες του απλού κόσμου Ε/κυπρίων και Τ/κυπρίων, με το σπάσιμο των οδοφραγμάτων θα μείνουν ιστορικές- αλλά γιατί προδόθηκαν οι προσδοκίες τους από ηγεσίες που δεν μπόρεσαν να αντεπεξέλθουν στα ιστορικά τους καθήκοντα.

Η ύπαρξη του Παπαδόπουλου στην προεδρία -ο πιο συνηθητικός και

εθνικιστής πολιτικός που υπάρχει στο πολιτικό προσκήνιο σήμερα- έκανε αδύνατη την οποιαδήποτε ελπίδα για λύση. Στο δημοψήφισμα του 2004, με τις μανούβρες, τα ψέματα, την τρομοκρατία και τα δάκρυα του συμπάρεσσε στο ΟΧΙ εκτός από την ηγεσία του ΑΚΕΛ και το 75% της ψήφου των Ελληνοκυπρίων. Στη συνέχεια έκανε ό,τι περνούσε από το χέρι του για να σκοτώσει οποιαδήποτε προσπάθεια για λύση, απογοητεύοντας και αποξενώνοντας τις δύο κοινότητες.

Μια νέα πενταετία Τάσσο, το μόνο που έχει να υποσχεθεί είναι την πλήρη εμπέδωση του διαχωρισμού στις ψυχές των μαζών και την εδραίωση της διχοτόμησης κάτω στο έδαφος, με δύο κρατίδια να ανταγωνίζονται το ένα το άλλο για επιβίωση στον κυπριακό και διεθνή στίβο.

Το εργατικό κίνημα μέσα από τις εκλογές στις 17 του Φεβρουάριου πρέπει να βάλει στο περιθώριο τον Τάσσο και μαζί του και όλο το αντιδραστικό μπλοκ που τον περιστοιχίζει. Ταυτόχρονα, έχει το κίνημα την ευκαιρία να αναδείξει στην προεδρία τον Χριστόφια, ένα δικό του αριστερό υποψήφιο.

Οσες ευθύνες και αν έχει η ηγεσία του

ΑΚΕΛ -που έχει ιστορικές ευθύνες για την 5ετή διακυβέρνηση Παπαδόπουλου, εντούτοις το ότι έστω και την υστάτη συνταυτίστηκε με τις διαθέσεις του κινήματος προβάλλοντας την υποψηφιότητα Χριστόφια, δίνει μοναδική σήμερα ευκαιρία στο κίνημα να τον φέρει στην προεδρία και να απαιτήσει την υλοποίηση ενός προγράμματος που θα εξυπηρετεί πρώτιστα τα συμφέροντα των εργαζομένων.

Η ύπαρξη και μόνο του Χριστόφια στην προεδρία απο μόνη της θα δημιουργούσε μια νέα δυναμική και νέες ελπίδες και στις δυο κοινότητες της Κύπρου για μια νέα προσπάθεια προς την κατεύθυνση της λύσης και επανένωσης.

Η μάχη για την εκλογή του Χριστόφια πρέπει να δοθεί με όλες μας τις δυνάμεις και χωρίς την παραμικρή αμφιψάλτευση. Η εκλογή για πρώτη φορά αριστερό προέδρου αποτελεί ιστορική πρόκληση για κάθε αριστερό και κάθε εργαζόμενο. Ενα νέο παράθυρο ελπίδας θα μπορούσε να ανοίξει ξανά για την κυπριακή κοινωνία στο σύνολό της, Ελληνοκύπριους και Τουρκοκύπριους.

Hrisofyas'ın Seçilmesi Tarihi Öneme Sahip

Önümüzdeki cumhurbaşkanlığı seçimleri belki de Kıbrıs Cumhuriyeti'nin var oluşundan buyana gerçekleştirilecek en fazla tarihi öneme sahip seçim niteliğini taşıyacaktır. Çünkü bu seçimler muhtemelen Kıbrıs'ın yakın ve uzak gelecekteki kaderini de belirler nitelikte olacaktır. Kıbrıs Cumhuriyeti tarihinde ilk defa, sol hükümete talip olurken kendi adayını da gösteriyor.

1960 yılında elde edilen bağımsızlıktan sonra, tam 47 yıldır Kıbrıs, solun desteği veya solun desteği olmaksızın sağ hükümetler tarafından yönetilmiştir. Tüm bu yıllar boyunca iki toplumlu çatışmalar, EOKA B, askeri darbe ve 1974 savaşı, göç ve iki toplumun birbirinden koparılışını yaşadık. Bu koparılışı pekiştirmek istercesine, Türk ordusundan destek alan Denktaş rejimi de bölünmez yeşil hattı bir tür karşılıklı sınırı olarak muhafaza ediyordu.

Tam 47 yıldır Kıbrıs toplumu millî meselenin yarattığı sonuçların bedelini ödemektedir. Özellikle de emekçi kesim bu sonuçların doğurduğu ekonomik yükü defalarca yüklenmek durumunda kalmıştır.

Kıbrıslı Türklerin 2002 - 2003 döneminde ayaklanması, sınır kapılarının açılması ve sınırların kırılması ile Denktaş'ın iktidardan uzaklaştırılması, 1974 sonrasında ilk kez Kıbrıs sorununun çözümü ve iki toplumun yeniden birleşmesi ihtimalini daha önce hiç olmadığı kadar mümkün kılmıştı. Diğer taraftan, Türkiye'de Erdoğan'ın güç kazanması ve ordunun gittikçe daha fazla köşeye sıkışması ile değişim sergileyen siyasi sahne sayesinde çözüm daha bir gözle görünür hale gelmiş, tüm bölge için geleceğe yönelik bir pencere açılmıştı.

Ne var ki, çözüm ve yeniden birleşme ile birlikte 74'ün açtığı yazarların sarılması için inanılmaz elverişli koşullar Kıbrıs Rum tarafı tarafından değerlendirilmemiştir. Kitleler Kıbrıslı Türklerin çağrısına karşılık vermediklerinden değil - sınırların açılmasıyla birlikte sade Kıbrıslı Rum ve Kıbrıslı Türk vatandaşların bir araya gelecek sergilediği dostluk ve kardeşlik sahneleri unutulabilir mi? - tarihi yükümlülükleriyle başa çıkamayan liderlikleri tarafından beklentileri konusunda ele verdikleri için.

Öncelikle şunu kabul etmek

lazım ki, Papadopoulos'un Cumhurbaşkanı oluşu - bugün Kıbrıs Rum siyasetinde ondan daha tutucu ve milliyetçi bir siyasetçi yoktur - çözüm konusundaki tüm umutları suya düşürmüştür. 2004'te yapılan referandumda, yaptığı manevralar, döktüğü çeşitli yalanlar, estirdiği terör ve akıttığı gözyaşları ile sadece AKEL'i değil, Kıbrıslı Rumların %75'inin oyunu da "HAYIR"a sürüklemiştir. Daha sonralarıysa çözüme yönelik her türlü çabayı saf dışı bırakmak için elinden geleni yaparak iki toplumu birbirinden soğutmayı ve hayal kırıklığına uğratmayı başarmıştır.

Tassos'un beş yıl daha cumhurbaşkanlığında kalması bölünmenin pekişmesi ve iki devletçiliğin Kıbrıs ve uluslararası alanda hayatta kalabilmek için birbiriyle mücadele etmesi sonucunu doğuracağı aşikardır.

Emekçi hareketi 17 Şubat'ta yapılacak seçimlerde Tassos ve tüm retçi bloğu bir kenara bırakarak kendisinden olan, solcu bir adayı, Hristofyas'ı desteklemelidir.

AKEL liderliği her ne kadar Papadopoulos'un şu andaki cumhurbaşkanlığından ötürü sorum-

luluk - tarihi sorumluluk demek daha doğru belki de - taşıyor olsa da, emekçi hareketinin niyetini anladığının bir göstergesi olarak Hristofyas'ı aday göstermekle harekete Hristofyas'ı Cumhurbaşkanı'na getirmek ve öncelikle emekçi kesiminin çıkarlarına hizmet edecek bir programın gerçekleştirilmesine yönelik talepte bulunması için bulunmaz bir fırsat sunmaktadır.

Hristofyas'ın Cumhurbaşkanı'lığında bulunması başlı başına yeni bir dinamik yaratmakla birlikte Kıbrıs'ın her iki toplumunda da çözüm ve yeniden birleşme çabalarına yönelik olarak umutların yeniden yeşermesini sağlayacaktır.

En ufak bir tereddüte yer bırakmaksızın, Hristofyas'ın seçilmesi için var gücümüzle mücadele etmeliyiz. İlk kez solcu bir Cumhurbaşkanı'nın seçilmesi her solcu ve emekçi için tarihi öneme sahip bir kıskırtmadır. Bu sayede, Kıbrıslı Rum ve Kıbrıslı Türkler olmak üzere tüm Kıbrıs toplumu için yeniden bir umut penceresi açılabilir.

Είναι ίσως η πρώτη φορά από την ίδρυση της ΕΔΕΚ που παρουσιάζεται τόση απόσταση ανάμεσα στις επιλογές της ηγεσίας-της και τις επιθυμίες της βάσης. Ο κατήφορος της ΕΔΕΚ άρχισε από πολύ παλιά, όταν το κόμμα εγκαταλείποντας την αγωνιστική ιστορία του άρχισε να παίζει παιγνίδια διαμοιρασμού εξουσίας με τη δεξιά. Κορυφώθηκε με την εκλογή του Γιαννάκη Ομήρου στην προεδρία και εκφράστηκε με την απόπειρα εγκατάλειψης ακόμα και του ονόματος (Σοσιαλιστικό Κόμμα ΕΔΕΚ) και του συμβόλου του κόμματος. Αυτή η απόπειρα δεν πέτυχε εντελώς γιατί η βάση του κόμματος επέβαλε τη μερική επαναφορά του ονόματος (Κίνηση Σοσιαλδημοκρατων ΕΔΕΚ) και την ανεπίσημη χρήση της «γροθιάς» παράλληλα με την επίσημη χρήση του σοσιαλδημοκρατικού τριαντάφυλλου.

Αυτή η πορεία δεν ήταν ειρηνική. Πέρασε από εσωκομματικές συγκρούσεις και διαγραφές στελεχών και μελών, με αποκορύφωμα την απομάκρυνση του ιστορικού στελέχους της ΕΔΕΚ Τάκη Χατζηδημητρίου. Η ΕΔΕΚ είχε πια

μεταμορφωθεί σε ένα κόμμα όπου η ηγεσία-του δεν είχε καμία σχέση με την παράδοσή-του, δεν είχε καμία σχέση με τη βάση-του. Η σημερινή κατάντια του κόμματος ξεκίνησε – παράδοξα – με την πρόταση του Συναγερμού για υποψηφιότητα του Γιαννάκη Ομήρου για την προεδρία. Το ρεζίλεμα που ακολούθησε όταν ο Κληρίδης επαναδιέκρινε την προεδρία οδήγησε την ηγεσία της ΕΔΕΚ να προχωρήσει σε μια χωρίς αρχές προσχώρηση στην «τριμερη», μαζί με το ΑΚΕΛ και το ΔΗΚΟ. Οπως και στην προηγούμενη συνεργασία της με τον Συναγερμο, η μόνη έγνοια της ηγεσίας της ΕΔΕΚ ήταν η εξασφάλιση υπουργείων για τα στελέχη-της.

Η όλη πορεία φθορας της ΕΔΕΚ έκανε αδύνατη την προσχώρηση νέων, δυναμικών και αγνων αγωνιστών με σοσιαλιστικά οράματα. Ούτε μπορούσε να παρουσιαστεί σαν εναλλακτική λύση για τα απογοητευμένα στελέχη και μέλη του ΑΚΕΛ που αποστασιοποιούνταν από το κόμμα και την άρνησή-του να εγκαταλείψει το σταλινικό παρελθόν-του. Ετσι άρχισε να σχηματίζεται ένας σημαντικός

Οι Σοσιαλιστές Ψηφίζουν Χριστόφια

αριθμος ανθρώπων που είχαν σοσιαλιστική συνείδηση αλλά δεν είχαν τίποτε οργανωμένο που να τους εκφράζει. Το Δημοψήφισμα του 2004 υπήρξε το γεγονός-κλειδί που έφερε αυτούς τους ανθρώπους μαζί. Η σκληρή περίοδος που ακολούθησε άρχισε σιγα-σιγα να τους δίνει και να δημιουργεί τις συνθήκες για κοινή δράση. Δράση που εκφράστηκε με κινητοποιήσεις όπως η απαίτηση για το άνοιγμα των οδοφραγμάτων που προκάλεσε την εμπλοκή του Συμβουλίου Ασφαλείας και την κατεδάφιση της «γέφυρας» και του «τοίχου» του οδοφράγματος.

Η απόφαση του ΑΚΕΛ να διεκδικήσει την προεδρία με τον Δημήτρη Χριστόφια έφερε νέες ελπίδες για το Κυπριακό. Η δουλκική στάση της ηγεσίας της ΕΔΕΚ άφησε το σοσιαλιστικό χώρο ακάλυπτο, άφηνε τα μέλη της ΕΔΕΚ και τους σοσιαλιστές γενικότερα εκθειμένα απέναντι στην ιστορία και την ιδεολογία-τους. Αυτό το κενό αποφάσισαν να προσπαθήσουν να

καλύψουν οι διάφοροι «άστεγοι» σοσιαλιστές με την εμφάνισή-τους σαν «Πρωτοβουλία Σοσιαλιστών». Παρα τις διαφωνίες-τους με το ΑΚΕΛ και τον Δημήτρη Χριστόφια, παρα το γεγονός ότι είναι το ΑΚΕΛ που έφερε τον Παπαδόπουλο στην εξουσία, πήραν την απόφαση να στηρίξουν την υποψηφιότητά-του και να αγωνιστούν για την επιτυχία-της.

Η ηγεσία της ΕΔΕΚ ενοχλήθηκε από το σύνθημα «Οι σοσιαλιστές ψηφίζουν Χριστόφια» και προσπάθησε να το αντιμετωπίσει με το «Οι σοσιαλιστές στηρίζουν Τάσσο Παπαδόπουλο». Αφού έκαμαν ό,τι μπορούσαν να απαλλαγουν από τον όρο «σοσιαλιστές» και να τον βάλουν σε αντιπαράθεση με τον όρο «σοσιαλδημοκράτες», καταλαβαίνουν σήμερα πως δεν απηχούν πια τη θέληση των μελών-τους, τη θέληση των σοσιαλιστών αυτού του τόπου. Ομως, είτε το καταλαβαίνουν είτε όχι, οι σοσιαλιστές ψηφίζουν Χριστόφια!

Καμιά ψήφος στον Τάσσο

Η πολιτική του «Τάσσο δώστα όλα» που ακολουθεί τις τελευταίες εβδομάδες το επιτελείο του απερχόμενου προέδρου, καταδεικνύει εκτός όλων των άλλων, το πολιτικό επίπεδο και το γενικότερο χαρακτήρα του σημερινού συμμαχικού μπλοκ που στηρίζει την υποψηφιότητα του. Αφού πρώτα μας κούφισαν στο ψέμα με τα περί «επιτυχημένης διακυβέρνησης» και «οικονομικού θαύματος», τρέχουν τώρα σαν γνήσιοι τριτοκοσμικοί μονάρχες να δείξουν τα «φιλολαϊκά» τους αισθήματα μέσα από φουσκαλωμένες παροχολογίες και νέες ψεύτικες υποσχέσεις προς τους ψηφοφόρους. Από την άλλη, απευθυνόμενη στα πιο συντηρητικά, εθνικιστικά, και κλειστοφοβικά αισθήματα μερίδας των Ελληνοκ-

υπρίων, προσπαθούν να παρουσιάσουν σαν οι εθνοσωτήρες που θα ανακόψουν κάθε ξένη παρέμβαση που συνεχώς απεργάζεται σχέδια αφανισμού μας.

Η πραγματικότητα βέβαια είναι εντελώς διαφορετική από αυτή που οι ίδιοι παρουσιάζουν και η προοπτική ακόμα πιο δυσοίηνη από αυτήν που υπόσχονται. Η νεοφιλελεύθερη τους πολιτική όχι μόνο δεν απάλυνε τις κοινωνικές ανισότητες, αλλά τις διέυρνε. Η άνιστη κατανομή του πλούτου έχει μεγαλώσει το χάσμα πλουσίων και φτωχών ενώ η πολιτική του κομποδέματος στερεί από τους εργαζόμενους τις δυνατότητες ανάπτυξης του βιοτικού τους επιπέδου και οδηγεί στην ακρίβεια και τον πληθωρισμό. Όσους αριθμούς και αν επικαλεστούν δεν μπορούν να

αλλοιώσουν την πραγματικότητα που βιώνει καθημερινά ο εργαζόμενος. Άλλωστε οι τελευταίες βαρύνδουπτες εξαγγελίες του επιτελείου Παπαδόπουλου, αποτελούν επιβεβαίωση αυτής της πραγματικότητας και καταρρίπτουν την εικόνα που οι ίδιοι προσπαθούν να κτίσουν.

Ταυτόχρονα δεν μπορεί να υπάρχει καμιά εμπιστοσύνη όχι μόνον ως προς την υλοποίηση των όσων προεκλογικά εξαγγέλλουν, αλλά και ως προς τα γενικότερα κίνητρα τους για παραμονή στη διακυβέρνηση. Είναι ήδη γνωστό ότι η ιστορία του ΔΗΚΟ είναι ταυτισμένη με υποσχέσεις εξυπηρέτησης, ρουσφετιού και δημοσιούπαλληλικών προνομίων, με μεθόδους εξαγοράς συνειδήσεων στις πλείστες περιπτώσεις. Το δε πρόσφατο σκάνδαλο των εκατομμυρίων με το φυσικό αέριο και την εμπλοκή του γνωστού δικηγορικού γραφείου, αποδεικνύει τα όρια της μεγάλης διαπλοκής συμφερόντων προς φάγωμα των κόππων και των μόχθων του λαού, με κυβερνητική μάστιγα κάλυψη. Η συμμετοχή της ΕΔΕΚ, του ΕΥΡΩΚΟ και των άλλων παρατρεχάμενων σε αυτό το πανηγύρι δεν είναι τίποτε άλλο παρά διεκδίκηση μεριδίου στην πίττα των προνομίων της εξουσίας και στο μεγάλο φαγοπότη.

Οποιαδήποτε κίνηση, λοιπόν, για αλλαγή αυτού του στάτους εξου-

σίας συναντά την αντίδραση τους. Γι' αυτό και καλλιεργούν τη συντήρηση, προάγουν την ξενοφοβία, στρέφονται στην Εκκλησία, χειραγωγούν την Παιδεία και τη Δημόσια Υπηρεσία και τέλος προσπίζονται μια πολιτική που οδηγεί στη διχοτόμηση. Όσο λοιπόν, όπως είπε ο πρόεδρος, «δεν βρέθεται χέρι Ελληνοκύπριου που να υπογράψει... η κατοχή θα είναι παράνομη». Και θα εδραϊώνεται η διχοτόμηση.

Είναι φανερό πως μια νέα πενταετία Παπαδόπουλου δεν έχει τίποτα να προσφέρει, πέραν από τη σιγουριά της οικονομικής διαπλοκής, των μεγάλων πατριωτικών λόγων και τη σταθερότητα...της διχοτόμησης.

Καμιά ψήφος εργαζομένου δεν πρέπει να πάει στον Τάσσο. Κανένας αριστερός δεν πρέπει να ψηφίσει τον απορριπτισμό-εθνικισμό και τη νεοφιλελεύθερη πολιτική των κυβερνήσεων. Κανένας σοσιαλιστής δεν πρέπει να εμπιστευτεί το συνονθύλευμα της διαπλοκής και της στασιμότητας.

Όλοι, σαν μια γροθιά, πρέπει να δώσουμε τη μάχη για την εκλογή του Δημήτρη Χριστόφια, για τη λύση-επανάσταση, για την κοινωνική αλληλεγγύη, για την προώθηση των προβλημάτων που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι.

